

ANTONI ASUNCIÓN, EX-PORTAVEU SOCIALISTA A LES CORTS VALENCIANES

Text: SALVADOR GIMÉNEZ / Fotos: RAFA GIL

"No volia vigilar l'hort a Ciscar"

Antoni Asunción (Manises, 1951) s'ha retirat de la política activa. Després d'haver-se presentat a les autonòmiques contra Zaplana, va renunciar el càrrec de cap de l'oposició, quan va veure que PSPV no el nomenava secretari general en l'últim congrés.

Antoni Asunción és un polític de dimissió fàcil, que mai no ha dubtat a recórrer-hi quan ho ha cregut convenient. Aquest fet insòlit en els temps actuals l'ha convertit en el dirigent polític de l'estat que més vegades ha plegat d'un càrrec. Primerament, de ministre d'Interior, quan Roldán va fugir a Laos; i ara, de les Corts Valencianes, quan els seus companys de partit no el van legitimat com a líder de l'oposició, en el congrés extraordinari del 18 de setembre en el Palau de Congressos de València. L'assemblea no va elegir Asunción secretari general del PSPV-PSOE, que, "conseqüentment", va dimitir de portaveu parlamentari socialista. Retirat del món de la política, ara es dedica a dirigir les empreses familiars.

—*Què li va semblar el congrés?*

—Va ser un mal espectacle, de veritat, que en cap cas no s'havia previst. Jo esperava sincerament un congrés d'unitat i no va ser possible. Vam fracassar, per culpa de les ambicions personals.

—*En el congrés, es veia derrotat i cansat.*

—És normal, havien transcorregut moltes hores, tal vegada massa, des del començament. Però, derrotat, no m'hi vaig sentir en cap moment. Entenc que no vaig trobar l'eixida que buscava i desitjava, que era la secretaria general, i això pot semblar una derrota... Entenc també que en aquest punt van coincidir les voluntats de Ciprià Ciscar i de Joan Lerma, de no consolidar cap líder orgànic. M'explique: en la mesura que la vida del partit és inestable, sempre hi ha possibilitats d'optar a tenir-ne el control.

En aquest cas, Lerma ha presentat la dimissió i ja no podrà lluitar per aconseguir el poder. Però Ciscar, que té segrestats els dirigents de Madrid, aspira a ser el rei del mambo, coste què coste. Després de tot no li serà gens difícil.

—*Vostè s'ha retirat definitivament, s'ha retirat estratègicament per esperar millors temps i més glòries, o es dedica senzillament a conspirar, un poc?*

—M'he retirat definitivament de la política. Així ho he fet saber a tothom, i punt... Només hi intervindrà un poc per solucionar qüestions pendents.

—*Quines qüestions?*

—(Riu). Tranquil, em retire a les empreses.

—*Quina relació manté amb la resta de barons, Lerma, Ciscar...?*

—En aquests casos sempre es resenten. Amb el temps, a poc a poc, poden millorar. Però no seran igual.

—*Són, les relacions personals, la causa d'aquesta lluita fratricida?*

—Sense cap mena de dubtes, una explicació de la crisi són les relacions; millor dit, les ambicions personals d'ex-càrrecs que entren en xoc.

—*Què és més cert: que l'ambició l'ha encegat i no li ha fet calibrar els seus moviments o que ha apostat i ha perdut?*

—Hem de partir d'un fet palpable: qui treballava a València, a les Corts, era Antoni Asunción. No era aquest el cas dels qui han vingut a disputar només el càrrec. Jo volia construir una oposició sòlida i creia legítim que el portaveu parlamentari optara a dirigir el partit per acabar d'arrodonir la tasca. Després de la di-

"Lerma ha presentat la dimissió i ja no podrà lluitar per aconseguir el poder. Però Ciscar, que té segrestats els dirigents de Madrid, aspira a ser el rei del mambo, coste què coste al partit."

missió de Romero, podien haver vingut els altres dirigents, els mateixos que ara es disputaven la secretaria, a donar la cara, però no ho van fer. Perquè sabien que era llançar-se en el buit, a la derrota segura. Asunción la va donar i no s'ho va pensar. N'hi ha, que pretenen assegurar-se el futur després del congrés federal, que s'han volgut preparar el retorn a casa. I jo dic: si vostè vol ser secretari general del PSPV, vingua, deixi Madrid i no gaste el partit a València com una finca de recer. Per això crec que era legítima la meua aposta, jo donava la cara, sense por.

—*Diagnostique la malaltia del seu partit.*

—Al PSPV tenim una manca de visió política de grans mires. I sobretot, una concentració exagerada d'ex-càrrecs, que volen continuar, siga com siga, en la primera línia de la política. La regeneració, en aquest cas, demana un ampli procés de democratització interna. Si no es fa aquest procés, no avançarem. La resta de fets són succedanis interessats, com la brillant, brillantíssima, idea de Ciscar de nomenar un portaveu de vint-i-cinc anys (*Jorge Alarte, alcalde d'Alaquàs*), que no deixa de ser una utilització d'una persona jove per un de no tan jove, que usa la renovació per tal que no el renoven.

—*És la pèrdua de la Generalitat que ha dut tot aquest enrenou?*

—Des dels inicis el PSPV s'ha configurat des del poder i, per ara, encara no hem sabut trobar la nostra referència en l'oposició. Aquesta ha estat la nostra concepció del partit, amb una clara referència i fidelitat als pols de poder. Certament és un model que arrosseguem de fa molts anys. De quan érem al poder, fins i tot.

—*No creu que, en tot el procés anterior al congrés extraordinari, vostè va tenir un paper secundari i va cedir molt de protagonisme a Ciprià Ciscar?*

—N'era i en sóc conscient. Perquè, compte!, si treia el cap m'arriscava al pim-pam-pum de tots els costats. Entenia que, com a portaveu de les Corts, ho havia de fer en el darrer instant.

—*Semblava, abans del congrés, que vostè i Ciscar tenien un acord...*

—El pacte s'haguera pogut definir, si jo haguera acceptat la presidència del partit i haguera deixat el meló de la successió obert. Vaig apuntar que jo donava la cara a les Corts i al partit, i que no jugava a guardar la cadira de ningú, ni a ser el seu comparsa perquè d'ací a un any vinguera i sacsejara el partit a la seua voluntat. Ciscar no ha volgut mai tancar el procés d'elecció d'un nou secretari general. Ara no hi pot optar, però l'any vinent, sí.

—*Per què?*

—Ciscar s'ha de dedicar a l'organització de la campanya electoral de tot l'estat. Ell volia provocar una ei-

xida transitòria, inestable, provisional, en el PSPV. Fallida la gestora inicial, la de Juana Serna, ara ha aconseguit una altra gestora, més fidel encara. Independentment del resultat del congrés, em sembla greu que una executiva, que per cert no vaig abonar, haja estat desautoritzada per Almunia i obligada a plegar perquè no ha estat acceptada pel senyor Ciscar.

—*Diu Ciscar que dos dies després del congrés va presentar la dimissió del càrrec de secretari d'organització i que Almunia no li la va acceptar. S'ho creu?*

—No en tinc ni idea, però sospite que no la va presentar (*riu*). Almunia es fia del seu secretari d'organització i hi confia. I en certs casos, això no és bo ni convenient.

—*Almunia ha demanat a la rabosa que tinga cura de les gallines?*

—Almunia ho fa més per desconeixement, per confiança en el secretari d'organització. El temps dirà si és adequat.

—*El congrés semblava una vodevil ben complicat. Ciscar i Asunción pacten per deixar Lerma fora. I després Lerma i Ciscar també acorden de vetar Asunción...*

—Un canvi de parelles, vaja... Això demostra que el problema no és ideològic (*riu*).

—*Qui ha impedit que hi haguera una llista unitària?*

—La cojuntura. Tothom vetava tothom. Hi havia dos blocs irreconciliables. Els uns, els que s'anomenen renovadors, i els altres, el seguidors de Ciprià Ciscar. Jo vaig intentar de fer de nexa d'unió. I no me'n vaig eixir. Quan vaig fer llista amb Ignasi Pla, de seguida Lerma i Ciscar temptaren Pla, que em va deixar penjat, i em deixaren sense opcions.

—*Això eren traïcions?*

—Que cadascú en diga com li parega (*riu*). Però el fet és que el re-

sultat ha estat vergonyós. No ha estat per riure. Més aviat, per lamentar-se.

—*Ha estat víctima de les seues pròpies maniobres?*

—He estat víctima de les meues pròpies conviccions. Qui va donar la cara en les eleccions, va ser Asunción. Ningú més. No he guanyat el congrés, fora!

—*Vostè va propiciar amb Romero el Moviment pel Canvi fa dos estius. Més d'una vegada ha considerat que allò va ser una unió temporal d'empreses, que de seguida es va veure que no tindria continuïtat...*

—Allò va ser una unió temporal d'interessos, que es mereix un altre capítol, que haguera pogut continuar en el temps i que haguera permès de collir bons fruits. Però no tingué capacitat d'integració suficient, crec.

—*Ho deia perquè vostè, no consolidant Romero i el Moviment pel Canvi, ha permès que Ciscar torne.*

"Al PSPV tenim una manca de visió política de grans mires. I sobretot, una concentració d'ex-càrrecs, que volen continuar en primera línia siga com siga. La regeneració del partit demana de democratitzar-se internament."

—Encara no ha tornat...

—Però no ha parat de tirar la canya des de Madrid per veure que pescava a València.

—Tingau per segur que no parará fins el dia del judici final.

—No li agrada de parlar de Felipe González?

—No em preocupa cap opinió sobre la meua relació amb Felipe. I, per tant, exercisc: no parle de res de res.

—I del possible vet de González a la seua persona?

—No m'interessa. M'és absolutament igual.

—Almunia s'ha enganxat i ha hipotecat el futur del seu partit per quatre anys?

—No ho sé. Ja es veurà. La solució d'Almunia és dolenta i autoritària. El resultat del congrés s'hauria d'haver respectat. No compartesc l'opinió de l'executiva federal de nomenar una gestora monocròde, amb quatre notes de color per vigilar l'hort de Ciscar fins després de les eleccions i el congrés federal.

—Què espera de la gestora?

—Farà allò que podrà, perquè no té marge de maniobra. Ara, sembla que la gent no està contenta...

—I els seus seguidors?

—Continuaran treballant per democratitzar el partit i fer-ne un veritable instrument al servei de la societat. I no sols un suport dels barons.

—No creu que el colp d'estat d'Almunia, amb la desautorització del congrés, no hauria estat possible si el PSPV haguera conservat un estatut més independent respecte a Madrid?

—Qui diguera ara la contrària, fóra boig. Però aquest no és el problema. Ho som tots, responsables. Perquè el secretari general elegit, Ignasi Pla, i el president, Joan Lerma, no haurien d'haver anat a Madrid, sabent què els esperava, a callar i atorgar.

—L'aposta d'Almunia és deguda a una mentalitat centralista o a la confiança personal?

—A la confiança personal. Almunia confia en la

—A Mallorca, han fet un pacte de progrés amb els recels d'Almunia, però no hi ha hagut desautoritzacions...

—En aquest partit, a qui proposa i treballa, ningú no li impedeix res. Et poden suggerir, aconsellar. Però no desautoritzar de la manera que han fet aquesta vegada. Des de Madrid tenen tendència a mirar-se massa el melic. Depèn també dels de la perifèria, que se'l miren més o menys. Amb actituds com la de Lerma i Pla, se'l miraran encara més. És clar.

sostre electoral del PSPV?

—Tots els números hi són. No m'agradaria, però hi són. Espere que es tranquil·litze. Hem passat de 51 diputats a 35. Això pot continuar.

—Com valora el paper d'Ignasi Pla, secretari general per uns moments?

—No ha marcat una direcció clara. Donava tombs.

—I el de Lerma?

—Va dir que era la solució. Almenys, ho veia clar.

—I el seu futur?

—Políticament, no sé encara què farà. No en la política activa, me n'he retirat. Això és segur. I ara, a treballar en les empreses...

—I el del seu partit?

—Si no se soluciona ràpid, ens costarà més temps arrabassar el govern a la dreta. Espere que es calme.

—En té indicis?

—Tinc sentit comú.

seua gent i en Ciscar. A Madrid, sempre hi ha tendència a centralitzar. Però Pla i Lerma no haurien d'haver atorgat i dimitit, sinó haver exercit el càrrec.

—L'estatut del PSPV-PSOE hauria de canviar d'ara endavant?

—No és qüestió d'estatut i sí d'actitud. La dimissió de l'executiva no seria possible, sense la complicitat dels dimissionaris, que han acceptat les pressions.

—Madrid ha pesat més, no creu?

—Si Lerma i Pla no hagueren dimitit, no hauria passat cap desastre, ni de lluny. I el senyor Ciscar no s'hauria pogut muntar la gestora.

—Què en sap, de la Nova Majoria?

—Què es això?

—Vosté deu saber-ho, no? Un corrent d'insatisfacció per la gestora, supose.

—M'he retirat. No ho conec bé. Ciscar es pot trobar un front anti, un aglutinant a la contra, que haurà de torear. Però, si hem desaparegut nosaltres, no tindrà cap obstacle per tirar endavant el seu projecte.

—Pot fer baixar la crisi que pateixen el

